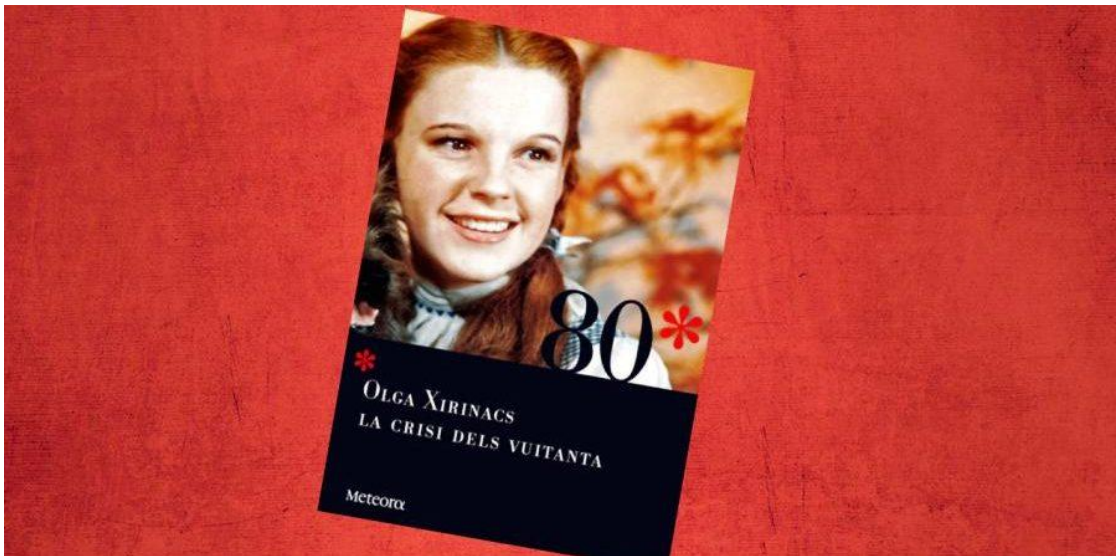

La lucidesa dels vuitanta

L'escriptora Olga Xirinacs reflexiona sobre els seus referents culturals i el fet de fer-se gran en la societat actual

Júlia Costa. Barcelona / [@liujatasco](#)

Olga Xirinacs, de vuitanta anys, i després d'haver passat per seriosos problemes de salut, ha publicat aquest llibre inclassificable, breu i imprescindible, que defuig totes les possibles etiquetes i que és gairebé un compendi acurat de tants temes com han transitat pels seus altres llibres, els quals ja conformen un gruix considerable de literatura d'alta volada.

El llibre aplega un recull d'articles o com en vulguem dir, els quals, si aquest fos un país com el que voldríem, haurien vist la llum en diaris o revistes de categoria intel·lectual reconeguda, de gran tirada. Olga Xirinacs és un d'aquells luxes del país dels quals no som conscients fins que no els trobem a faltar. A través dels textos breus inserits en aquesta *crisi dels vuitanta* hi trobem records, poesia, literatura, vivències diverses, reflexions i també, és clar, pors. No ens enganyem, la vida passa i per això ella opta en un dels textos per fer prevaldre la visió realista d'una Simone de Beauvoir impotent i

rebel davant del pas inexorable del temps en front d'un Herman Hesse que intenta fer un elogi d'aquesta part de la vida tan poc digna de lloança, *la més dura de les dictadures*, com expressa de forma molt gràfica i poètica en una de les seves millors cançons, Alberto Cortez.

La vida ens fa passar per crisis diverses però les darreres ens són poc conegudes perquè entren en un camí sense retorn de forma apressada i a ningú no li agrada pensar-hi a fons. El món d'avui ha banalitzat la mort i no vol sentir a parlar de vellesa, les paraules *vell o vella* semblen una mena de penjament i se'ns insisteix en què som vells o estem malalts, gairebé, perquè ens abelleix i no fem bondat. Per això resulta tan imprescindible entomar amb poesia i bona literatura la incertesa de la brevetat vital, de la qual tan sols podem ser conscients quan ens va arribant aquell moment indefugible en el qual ja potser ni tan sols podrem prendre decisions.

Malgrat la melangia que traspuen alguns textos del recull no es tracta d'un llibre pessimista, més aviat al contrari, és tan sols que no fa volar coloms i intenta recuperar, des del record i la memòria, encara ben activa i coratjosa, sentiments, paraules, colors, olors i situacions, músiques i lectures. I en això hi percebem la grandesa, si en té alguna, de la vellesa, en això d'aplegar experiència i grandesa i poder assolir la lucidesa que tan sols pot donar el pas de la vida i que tan poc apreciada és per a les noves generacions, encara més en els temps que corren. Per les noves generacions i per la cultura oficial, és clar.

És aquest un llibre breu per tenir i rellegir, com es fa amb els reculls de poemes tot i que d'entrada ens l'empassem d'una tirada. Els qui són més joves hi percebran d'entrada el seu alè poètic i literari però amb els anys li aniran trobant nous valors, com és natural. Potser un format menys convencional, més proper al dels llibres de poesia, hauria afavorit la percepció del volum, i és que avui es ven molt per la vista. Però això no té importància si considerem que el que cal és entrar a fons en el contingut. Xirinacs va ser coneguda durant un temps, més aviat, com a narradora, però ha conreat tots els gèneres, és una poeta esplèndida i els seus dietaris són excel·lents i guanyen força amb el pas dels anys.

Aquí hi retrobareu la cronista, la narradora, la poeta. I també s'hi pot percebre el pes que el món sensorial, els colors i la pintura, així com la música, tenen en la seva literatura. Olga Xirinacs compta amb el passat però no viu en el passat, està al cas de la literatura contemporània, del cinema, dels costums del nostre temps i les dèries de les

noves generacions, manté un blog a la xarxa on dialoga amb els seus seguidors i, per sort, en els darrers temps està rebent diferents suports i reconeixements. Amb tanta empenta, malgrat els condicionants que el temps i la salut, aquest bé fràgil que tant valorem, limitin la seva activitat, desitjaríem de tot cor que arribés a entomar amb la mateixa vitalitat la crisi dels noranta o la dels cent. El llibre l'ha publicat l'editorial Meteora, una d'aquestes editorials que també són tot un luxe per al país i que assumeixen reptes editorials diversos amb cura, grapa i intel·ligència.